

Arrest

nr. 169 062 van 3 juni 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 5 augustus 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 juni 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de verzoekster op 6 juli 2015 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekster, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, komt op 28 december 2004 België binnen zonder enig identiteitsdocument, en vraagt op 3 januari 2005 asiel aan. Op 21 januari 2005 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 15 juli 2005 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf ten aanzien van de verzoekster. Bij arrest nr. 189 163 van 23 december 2008 verwerpt de Raad van State de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.2. Op 13 december 2005 dient de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van het op dat ogenblik geldende artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de

toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 31 augustus 2007 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.3. Op 12 september 2007 wordt aan de verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.4. Op 27 juli 2009 en op 15 december 2009 dient de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.4.1. Op 31 januari 2011 worden de aanvragen afgewezen. Op 25 februari 2011 wordt tevens aan de verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Nadat deze beslissingen op 23 mei 2012 worden ingetrokken, verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest nr. 88 311 van 27 september 2012 de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissingen.

1.4.2. Op 23 mei 2012 worden de in punt 1.4. bedoelde aanvragen opnieuw afgewezen.

1.5. Op 30 juni 2011 dient de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 5 oktober 2011 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard en wordt tevens aan de verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.6. Op 13 juni 2012 dient de verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 9 augustus 2012 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard en wordt aan de verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.7. Op 24 september 2012 dient de verzoekster een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 8 maart 2013 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard en wordt tevens aan de verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest nr. 155 077 van 22 oktober 2015 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing. De Raad van State beslist bij beschikking nr. 11.651 van 3 december 2015 dat het cassatieberoep tegen dit arrest niet toelaatbaar is.

1.8. Op 20 januari 2015 dient de verzoekster een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 26 maart 2015 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Nadat de Raad bij arrest nr. 160 913 van 28 januari 2016 de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze beslissing verwerpt, verwerpt hij bij arrest nr. 169 060 van 3 juni 2016 tevens het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

1.9. Op 26 maart 2015 wordt tevens aan de verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Tegen deze beslissing wordt een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het nr. 172 302.

1.10. Op 21 mei 2015 dient de verzoekster een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Nadat de aanvraag op 8 juni 2015 onontvankelijk wordt verklaard, wordt ze op 22 juni 2015 ongegrond bevonden. Nadat de Raad bij arrest nr. 160 914 van 28 januari 2016 de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze beslissing verwerpt, verwerpt hij bij arrest nr. 169 061 van 3 juni 2016 tevens het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

1.11. Op 23 juni 2015 wordt aan de verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de thans bestreden beslissing, die op 6 juli 2015 aan de verzoekster ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 08.03.2013, haar betekend op 19.03.2013.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekster.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep. Zij ontwaart in hoofde van de verzoekster een gebrek aan het rechtens vereiste belang omdat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing, die gestoeld is op artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, niet beschikt over een discretionaire bevoegdheid en een eventuele vernietiging van deze beslissing de verzoekster bijgevolg geen enkel nut kan opleveren.

3.2. De Raad stelt evenwel vast dat de verzoekster (onder meer) de schending aanvoert van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), verdragsbepalingen die primeren op de door de verwerende partij ingeroepen wetsbepaling. Door te stellen dat uit de uiteenzetting van de middelen blijkt dat de verzoekster geen schending aantoonde van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, loopt de verwerende partij vooruit op het onderzoek van de middelen door de Raad.

Er kan niet zonder meer worden vastgesteld dat de verzoekster geen belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De exceptie wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1.1. In een eerste middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM en van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"1. Door de verwerende partij werd een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1° Vreemdelingenwet.

Daarnaast is artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven.

Hoewel artikel 8 EVRM geen absoluut recht omvat, zijn de Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsmarge waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de

concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, §§ 68- 69). Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen:

- een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak;
- en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet daarnaast dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer) en refereert naar artikel 8 EVRM (RvV 27 augustus 2014, nr. 128.267 in de zaak RvV 158 368 / IX).

2. Deze verplichtingen dienen samen te worden gelezen met artikel 62 Vreemdelingenwet en de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.

Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

3. De verzoekende partij benadrukt dat het zich kan beroepen op de bescherming van artikel 8 EVRM (zoals overigens aangehaald in haar regularisatieaanvraag van 20 januari 2015).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. Beide begrippen worden niet gedefinieerd in het EVRM.

Het EHRM benadrukt bovendien dat het begrip privéleven een bijzondere brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. Bijgevolg moet steeds in concreto de aard en de intensiteit van de sociale relaties worden nagegaan.

Verzoekster haalde daarom in haar regularisatieaanvraag van 20 januari 2015 reeds aan dat:

- zij al in België verblijft sinds 2004 (zij diende haar asielaanvraag in op 3 januari 2015);
- zij ondertussen meer dan tien jaar in België verblijft;
- zij sindsdien het land niet meer heeft verlaten (hetgeen wordt bewezen door de verschillende verzoeken tot machtiging van verblijf waaruit steeds een positieve woonstcontrole bleek);
- zij in België verblijft samen met haar zus, dewelke een legaal verblijf heeft;
- zij en haar zus samenwonen gedurende reeds meer dan drie jaar in hun appartement te Anderlecht;

- door haar verblijf het (sociaal) leven van verzoekster zich in België afspeelt en zij alhier een duidelijke sociaal welzijn heeft tot stand gebracht;
- zij gedurende deze gehele periode niet in aanraking is gekomen met het justitieel apparaat en derhalve geen enkele bedreiging vormt voor de openbare orde

De duurtijd, aard en intensiteit van het verblijf van verzoekster in België, zoals aangegeven in de regularisatieaanvraag, impliceert een sterke en intense binding met België.

Het kan derhalve niet wordt betwist dat verzoekster zich kan beroepen op een gezins-, familie- en privéleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Het bestaan van een beschermenswaardig privé-, gezins- en familieleven wordt in casu zodoende aangenomen.

4. De bevoegde overheid is in deze omstandigheden gehouden, conform de vaste rechtspraak van het EHRM, om in concreto een belangenafweging te maken tussen enerzijds de inmenging in het privé-, gezins- en familieleven vervat in artikel 8 van het EVRM en anderzijds, en de algemene belangen anderzijds.

Deze belangenafweging moet het resultaat zijn van een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van de zaak en dit rekening houdende met alle omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

De bestreden beslissing zou bijgevolg het resultaat moeten zijn van een billijke afweging tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang.

De uitdrukkelijke en afdoende motivering in de bestreden beslissing dient deze belangenafweging kenbaar te maken, waardoor de verzoekende partij in staat wordt gesteld de motieven van de belangenafweging te kennen.

Bij het opleggen van deze beslissing door de bevoegde overheid geldt er een nog uitgebreidere motiveringsplicht, conform de criteria in de rechtspraak van de Raad van State, aangezien:

- De bevoegde overheid een grote beleidsvrijheid heeft om te bepalen of betrokkene een bevel moet worden gegeven om het grondgebied te verlaten;
 - En de bevoegde overheid kiest in deze voor de meest ingrijpende maatregel, met name de beslissing tot het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten zonder enige termijn.
- (zie: I. OPDEBEECK, Bestuursrecht, Antwerpen, Universitas, 2014, 190).

Door deze motiveringsverplichting kan de verzoekende partij nagaan of het zinvol is de bestreden beslissing aan te vechten.

5. Uit de motieven van de bestreden beslissing kan geen belangenafweging worden opgemaakt. Hierover is niets voorzien in de veruitwendigde motieven van de bestreden beslissing.

De uitdrukkelijke en verplichte motivering ontbreekt manifest.

Hoogstens kan, met de nodige goodwill, enkel een concrete afweging van het algemeen belang van de Belgische staat worden weerhouden (dat verzoekster namelijk geen geldig visum zou bezitten).

Daarentegen kan uit de motieven van de bestreden beslissing niet worden afgeleid dat er voor de verzoekende partij eveneens een concrete afweging van de individuele belangen en omstandigheden, zoals vereist door artikel 8 van het EVRM, heeft plaatsgevonden.

Geen enkel motief is hierover te vinden in de bestreden beslissing.

Nochtans dienen de belangen van het individu en deze van het algemeen belang te worden afgewogen om te besluiten of de inmenging in het gezins- en privéleven conform artikel 8 EVRM gerechtvaardigd zou zijn.

Een schending van artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet moet worden vastgesteld.

6. De motieven van de belangenafweging zijn determinerend (bepalend) om de beslissing te dragen.

De verzoekende partij kan niet nagaan welke individuele belangen werden afgewogen en welke gewicht aan deze belangen werd toegekend. Geen enkel motief is hierover te vinden in de bestreden beslissing.

De bevoegde overheid diende nochtans ontegensprekelijk op de hoogte te zijn van deze feitelijke gegevens.

De gegeven motivering stelt de verzoekende partij niet in staat te begrijpen op basis van welke feitelijke gegevens, met name op basis van welke individuele belangen, het resultaat van de belangenafweging (dat de inmenging in het gezins- en privéleven gerechtvaardigd zou zijn) is genomen.

De afdoende formele motivering moet nochtans de rechtsbescherming van de betrokkene garanderen. Er werd niet voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De bestreden beslissing schendt hierdoor artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

De verzoekende partij merkt tenslotte nog op dat de loutere vaststelling dat een beslissing formeel is gemotiveerd, niet betekent dat een verzoekende partij geen kritiek meer zou kunnen leveren op die formele motivering. Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent de verzoekende partij aldus de motieven, dan nog kan het zijn dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd (RvS 18 maart 2010, nr. 202.029).

7. Louter ten overvloede merkt verzoekster op dat niet kan worden volstaan met verwijzing naar de gegeven motivering in de beslissing van de verwerende partij waarbij de regularisatieaanvraag als onontvankelijk wordt afgewezen.

Zulks zou manifest in strijd zijn met de letter zowel als het doel van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 Vreemdelingenwet.

Er wordt in de bestreden beslissing overigens niet verwezen naar deze beslissing, waardoor ook een motivering door verwijzing onmogelijk kan worden aangenomen.

Bovendien is de finaliteit van beide beslissingen duidelijk verschillend. In casu betreft het immers de vraag of een bevel moet worden gegeven om het grondgebied te verlaten, terwijl de regularisatie een veel verdergaande invloed heeft doordat wordt verzocht tot een machtiging van verblijf. De belangen van de Belgische Staat kunnen hierin een veel belangrijker rol spelen.

Daarnaast merkt concludante, opnieuw ten overvloede, nog op dat zelfs de motivering in de regularisatiebeslissing niet voldoet aan de vereisten van de formele motivering van bestuurshandelingen.

In de regularisatiebeslissing van 26 maart 2015 staat slechts in abstracto te lezen dat:

“Er dient opgemerkt te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging tot verblijf aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op gezins- en familieleden. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties of zakelijke contacten, maar enkel een tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.”

Dit is kennelijk het resultaat van de belangenafweging, namelijk dat “de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging tot verblijf aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op gezins- en familieleden”.

Echter, dienen de belangen van het individu en deze van het algemeen belang te worden afgewogen om te besluiten of de inmenging in het gezins- en privéleven conform artikel 8 EVRM gerechtvaardigd zou zijn. De motieven, dewelke moeten veruitwendigd worden in de bestreden beslissing conform artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, van deze belangenafweging zijn derhalve determinerend (bepalend) om de beslissing te dragen.

Het enige concrete elementen waarover een uitdrukkelijke motivering is te vinden in de bestreden beslissing betreffen:

- *het legaal verblijf dat verzoekster heeft gehad;*
- *de duurtijd van het verblijf van de zus van verzoekster in België;*
- *de vraag of verzoekster nog familie, vrienden of kennissen heeft in Kameroen;*
- *en de vaststelling dat verzoekster niet in aanraking is gekomen met het justitieel apparaat.*

Er is derhalve geen concrete, uitdrukkelijke motivering te vinden in de bestreden beslissing over volgende determinerende elementen:

- *de zeer langdurige periode dat verzoekster in België verblijft (meer dan tien jaar), hetgeen zich dus niet beperkt tot de periode dat verzoekster een legaal verblijf heeft gehad;*
- *dat verzoekster sindsdien het land niet meer heeft verlaten (hetgeen wordt bewezen door de verschillende verzoeken tot machtiging van verblijf waaruit steeds een positieve woonstcontrole bleek);*
- *dat zij thans reeds meer dan drie jaar samenwoont met haar zus in hun appartement te Anderlecht;*
- *dat door haar verblijf het (sociaal) leven van verzoekster zich in België afspeelt en zij alhier een duidelijke sociaal welzijn heeft tot stand gebracht;*

Het weze herhaald dat, zoals hierboven reeds aangehaald, in het kader van artikel 8 EVRM steeds in concreto rekening moet worden gehouden met de aard en de intensiteit van de sociale relaties.

8. De verzoekende partij kan door het ontbreken van deze uitdrukkelijke motivering niet nagaan op welke wijze de determinerende individuele belangen werden afgewogen en welke gewicht aan deze belangen werd toegekend.

De bevoegde overheid diende nochtans ontegensprekelijk op de hoogte te zijn van deze feitelijke gegevens.

De gegeven motivering stelt de verzoekende partij niet in staat te begrijpen op basis van welke feitelijke gegevens, met name op basis van welke individuele belangen, het resultaat van de belangenafweging (dat de inmenging in het gezins- en privéleven gerechtvaardigd zou zijn) is genomen.

De afdoende formele motivering moet nochtans de rechtsbescherming van de betrokkene garanderen. Er werd niet voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De bestreden beslissing schendt hierdoor artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

De verzoekende partij merkt tenslotte nog op dat de loutere vaststelling dat een beslissing formeel is gemotiveerd, niet betekent dat een verzoekende partij geen kritiek meer zou kunnen leveren op die formele motivering. Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent de verzoekende partij aldus de motieven, dan nog kan het zijn dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd (RvS 18 maart 2010, nr. 202.029)."

4.1.1.2. In een tweede middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"1. In het geval bovenstaand middel niet kan worden weerhouden, quod non, wijst de verzoekende erop dat zij zich kan beroepen op de bescherming van artikel 8 EVRM (zoals aangehaald in haar regularisatieaanvraag).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. Beide begrippen worden niet gedefinieerd in het EVRM.

Het EHRM benadrukt bovendien dat het begrip privéleven een bijzondere brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. Bijgevolg moet steeds in concreto de aard en de intensiteit van de sociale relaties worden nagegaan.

Verzoekster haalde daarom in haar regularisatieaanvraag van 20 januari 2015 aan dat:

- zij al in België verblijft sinds 2004 (zij diende haar asielaanvraag in op 3 januari 2015);*
- zij ondertussen meer dan tien jaar in België verblijft;*
- zij sindsdien het land niet meer heeft verlaten (hetgeen wordt bewezen door de verschillende verzoeken tot machtiging van verblijf waaruit steeds een positieve woonstcontrole bleek);*
- zij in België verblijft samen met haar zus, dewelke een legaal verblijf heeft;*
- zij en haar zus samenwonen gedurende reeds meer dan drie jaar in hun appartement te Anderlecht;*
- door haar verblijf het (sociaal) leven van verzoekster zich in België afspeelt en zij alhier een duidelijke sociaal welzijn heeft tot stand gebracht;*
- zij gedurende deze gehele periode niet in aanraking is gekomen met het justitieel apparaat en derhalve geen enkele bedreiging vormt voor de openbare orde*

De duurtijd, aard en intensiteit van het verblijf van verzoekster in België, zoals aangegeven in de regularisatieaanvraag, impliceert een sterke en intense binding met België.

Het kan derhalve niet wordt betwist dat verzoekster zich kan beroepen op een gezins-, familie- en privéleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Het bestaan van een beschermenswaardig privé-, gezins- en familieleven wordt in casu zodoende aangenomen.

2. De verzoekende partij wijst erop dat conform artikel 8 EVRM de inmenging van het openbaar gezag is toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken.

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Het is de taak van de Dienst Vreemdelingenzaken om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk en officieel onderzoek te verrichten en dit op grond van alle omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Door de Dienst Vreemdelingenzaken worden bovenstaande bepalingen niet gehonoreerd bij het nemen van de bestreden beslissing. Er werd geen afdoende onderzoek verricht op grond van alle omstandigheden waarvan zij kennis had of diende te hebben, waardoor artikel 8 EVRM werd geschonden.

Dit blijkt uit de motieven van de genomen regularisatiebeslissing van 26 maart 2015 evenals het administratief dossier.

Er werd geen rekening gehouden met volgende determinerende elementen :

- de zeer langdurige periode dat verzoekster in België verblijft (meer dan tien jaar), hetgeen zich dus niet beperkt tot de periode dat verzoekster een legaal verblijf heeft gehad;*
- dat verzoekster sindsdien het land niet meer heeft verlaten (hetgeen wordt bewezen door de verschillende verzoeken tot machtiging van verblijf waaruit steeds een positieve woonstcontrole bleek);*
- dat zij thans reeds meer dan drie jaar samenwoont met haar zus in hun appartement te Anderlecht;*
- dat door haar verblijf het (sociaal) leven van verzoekster zich in België afspeelt en zij alhier een duidelijke sociaal welzijn heeft tot stand gebracht;*

Het weze herhaald dat, zoals hierboven reeds aangehaald, in het kader van artikel 8 EVRM steeds in concreto rekening moet worden gehouden met de aard en de intensiteit van de sociale relaties.

Doordat de verwerende partij nalaat een afdoende onderzoek te verrichten op grond van alle omstandigheden waarvan zij kennis had of diende te hebben, wordt artikel 8 EVRM geschonden.

3. Bijkomend wijst de verzoekende partij erop dat a.d.v. het feitenrelaas en bijgebrachte stukken de afweging bovendien niet in het voordeel van het algemeen belang diende te geschieden.

De beperkte afweging dewelke wel werd gemaakt door de verwerende partij schendt niet enkel artikel 8 EVRM, maar eveneens het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster verblijft meer dan tien jaar in België. Zij verblijft thans bij haar zus, gedurende reeds meer dan drie jaar. Zij wonen samen en hebben een gemeenschappelijk huishouden. De zus van verzoekster is student. Doordat verzoekster het huishouden regelt, kan haar zus zich richten op haar studies. Beide zijn hierom afhankelijk van elkaar.

Bovendien oordeelt de verwerende partij onzorgvuldig en onredelijk door te stellen dat "het erg onwaarschijnlijk" is dat verzoekster "geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst" door enkel rekening te houden met de tijd dat verzoekster effectief in Kameroen heeft verbleven.

De verwerende partij slaat geen enkele acht op de actuele situatie. Het feit dat verzoekster meer dan tien jaar niet meer is teruggekeerd naar Kameroen, hetgeen niet wordt tegengesproken, is het beste bewijs dat verzoekster geen (sociaal) netwerk meer heeft in Kameroen waarop zij kan steunen. Het loutere gegeven dat er misschien nog familie aanwezig is in Kameroen (verzoekster heeft geen contact meer met haar vader sinds haar vertrek uit Kameroen) is in casu dan ook nietszeggend.

Deze elementen dienen in het voordeel van de verzoekende partij te worden weerhouden.

Dat de bestreden beslissing dient niet erkend, vormt een schending van artikel 8 EVRM."

4.1.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 8 EVRM, van de artikelen 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 1 tot en met 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van artikel 8 EVRM en van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Het eerste middel en het tweede middel zullen samen worden behandeld, gelet op de samenhang van de juridische en feitelijke toelichtingen ervan.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de determinerende juridische en feitelijke motieven op een eenvoudige wijze kunnen worden gelezen in de bestreden beslissing. Er wordt immers met verwijzing naar artikel 7, lid 1, 1° van de Vreemdelingenwet op een duidelijke wijze aangegeven dat verzoekster niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Er wordt tevens met verwijzing naar artikel 74/14, §3, 4° van de Vreemdelingenwet aangegeven dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 8 maart 2013, ter kennis gebracht op 19 maart 2013.

In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, vereist noch artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, noch artikel 8 EVRM dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid tot een onderzoek van de eventuele schending van die bepalingen is overgegaan. Het volstaat dat de overheid dit impliciet heeft gedaan. Noch artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, noch artikel 8 EVRM omvat een formele motiveringsplicht.

Verzoekster toont geen schending aan van de formele motiveringsplicht.

Uit het administratief dossier blijkt dat op 22 juni 2015 een document werd opgesteld waarin de elementen voorzien in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet werden onderzocht. Verzoekster toont met haar betoog in haar verzoekschrift niet aan dat die overwegingen kennelijk foutief of onredelijk zouden zijn.

Verzoekster kan zich niet dienstig beroepen op artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG. Deze richtlijn werd immers naar Belgisch recht omgezet door de Wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012), in werking getreden op 27 februari 2012. Verzoekster toont niet aan dat artikel 5 van deze richtlijn onvolledig of niet correct zou zijn omgezet.

Artikel 8 EVRM luidt als volgt:

“(…)”

Die verdragsbepaling waarborgt als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM, 15 juli 2003, Mokrani c. France, §23; EHRM, 26 maart 1992, Beldjoudi c. France, § 74; EHRM, 18 februari 1991, Moustaqim c. Belgique, §43). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van het recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM, 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga c. Belgique, §81; EHRM, 18 februari 1991, Moustaqim c. Belgique, §43).

De Staat is dus gemachtigd om voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Verzoekster toont met haar betoog niet aan dat verwerende partij het recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren op een zodanige wijze heeft uitgeoefend dat artikel 8 EVRM zou zijn geschonden.

Artikel 8 EVRM bevat geen definitie van de begrippen “familie- en gezinsleven” en “privéleven”. Het betreffen autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is. (zie: EHRM, 12 juli 2001, K. en T./ Finland, §150)

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

“Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.” (R.v.V., 17 februari 2011, nr. 56 202)

Het EHRM heeft bovendien verduidelijkt dat bij de vraag of er daadwerkelijk sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven moet onderzocht worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf. Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan artikel 8, tweede lid EVRM.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op privé- en/of gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM, 28 november 1996, Ahmut v. United Kingdom, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. The Netherlands, §36), hetgeen geschiedt aan de hand van een fair balance-toets.

De thans bestreden beslissing heeft niet tot gevolg dat aan verzoekster enig verblijfsrecht ontnomen wordt. Zij verblijft immers illegaal in het land. Het betreft derhalve een eerste toelating.

Teneinde de omvang van de verplichting die voor de Staat uit artikel 8, eerste lid EVRM voortvloeit te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. (RvV, 5 oktober 2012, nr. 89.235)

Het EHRM heeft onder meer in de zaak *Samsonnikov v. Estonia* op algemene wijze bevestigd dat het begrip “gezinsleven” geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden:

“However, the Court has previously held that the existence of “family life” cannot be relied on by applicants in relation to adults who do not belong to the core family and who have not been shown to have been dependent members of the applicants’ family (see *Slivenko v. Latvia* [GC], no. 48321/99, § 97, ECHR 2003-X; see also *Kwakyie-Nti and Dufie v. the Netherlands* (dec.), no. 31519/96, 7 November 2000, and, more recently, *A.H. Khan, loc. cit.*, and *Anam v. the United Kingdom* (dec.), no. 21783/08, 7 June 2011).” (EHRM, 3 oktober 2012, *Samsonnikov v. Estonia*, Judgement, nr. 52178/10, §81)

Bij het beoordelen of er een gezinsleven tussen zussen in de zin van artikel 8 EVRM bestaat is een feitenkwestie, waarbij moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals volgt uit de rechtspraak van Uw Raad, die *mutatis mutandis* van toepassing is:

“Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, *K. en T./ Finland*, § 150). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. In dit verband merkt de Raad op dat daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen broers en zussen. Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die verzoeker dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van de ene broer of zus ten aanzien van de andere, de afhankelijkheid van de ene broer of zus ten aanzien van de andere, de reële banden tussen beiden.

Verzoeker wijst enkel op het feit dat hij inwoont bij zijn broer en diens gezin. Dienvolgens kan worden gesteld dat verzoeker niet zonder meer aantoonde dat hij een gezinsleven heeft met zijn broer in de zin van artikel 8 van het EVRM.” (R.v.V., 29 april 2011, nr. 60.618)

Verzoekster levert het vooropgesteld bewijs niet.

Inzake haar privéleven, beperkt verzoekster zich tot een verwijzing naar de duurtijd van haar verblijf, dat door haar verblijf haar (sociaal) leven zich hier afspeelt en dat zij hier een duidelijk sociaal welzijn tot stand heeft gebracht en dat zij niet in aanraking is gekomen met het justitieel apparaat en derhalve geen bedreiging vormt voor de openbare orde.

Behoudens het feit dat het verblijf van verzoekster binnen het Rijk hoofdzakelijk illegaal is en dat uit een illegaal verblijf, hetgeen een misdrijf is, geen rechten kunnen worden geput, dient te worden opgemerkt dat verzoekster zich beperkt tot een ongestaafd en algemeen betoog. Uit dergelijk betoog kan evenwel niet worden afgeleid dat er sprake is van een beschermenswaardig privéleven.

Bovendien, dient te worden opgemerkt dat verzoekster, die 26 jaar van haar leven heeft doorgebracht in het land van herkomst, niet aannemelijk maakt dat zij haar privéleven niet zou kunnen hervatten en leiden in dat land van herkomst.

De tijdelijke scheiding/verwijdering met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening aan de wettelijke bepalingen, verstoort het voorgehouden gezins- en privéleven van verzoekster niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM.

Verzoekster toont niet aan dat er onoverkomelijke hinderpalen aanwezig zijn voor het leiden van haar privéleven in het land van herkomst of elders.

De loutere omstandigheid dat haar zus over een verblijfsrecht beschikt, kan geenszins beschouwd worden als een onoverkomelijke hinderpaal.

Verzoekster toont geen schending aan van artikel 8 EVRM.

Het eerste middel en het tweede middel zijn niet ernstig.”

4.1.3.1. Artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen omschrijft het toepassingsgebied van deze wet. De verzoekster verduidelijkt niet op welke wijze dit artikel door de bestreden beslissing geschonden zou (kunnen) zijn. De schending ervan wordt dan ook niet dienstig aangevoerd.

4.1.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 7, eerste lid, 1°, en 74/14, § 3, 4°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekster “niet in het bezit (is) van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum” en dat de verzoekster “geen gevolg (heeft) gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 08.03.2013, haar betekend op 19.03.2013”. In artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is slechts bepaald dat wanneer (de gemachtigde van) de minister, c.q. de staatssecretaris, een beslissing tot verwijdering neemt, hij met bepaalde gegevens rekening moet houden en niet dat hij omtrent deze gegevens een bijkomende motivering moet voorzien. De verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat de formele motiveringsplicht is geschonden omdat in de bestreden beslissing niet wordt aangegeven dat rekening werd gehouden met de verplichting die voortvloeit uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Evenmin kan in artikel 8 van het EVRM een uitdrukkelijke verplichting tot motiveren worden gelezen.

Het betoog in het eerste middel waarbij de verzoekster ingaat op de motieven van de beslissing van 26 maart 2015 waarbij haar aanvraag van 20 januari 2015 om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, is *in casu* niet dienstig, nu de thans bestreden beslissing het bevel om het grondgebied te verlaten van 23 juni 2015 betreft. Bovendien werd het beroep tot nietigverklaring van de voornoemde beslissing van 26 maart 2015 door de Raad bij arrest nr. 169 060 van 3 juni 2016 verworpen.

Uit de uiteenzetting van het eerste en het tweede middel blijkt dat de verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.1.3.3. De verzoekster voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het eerste en het tweede middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 8 van het EVRM en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

4.1.3.3.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven.

Wanneer een schending van het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad dan ook in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is een feitenkwestie. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153).

Het is in de eerste plaats de taak van de verzoekster, die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

In casu wijst de verzoekster er in het eerste en het tweede middel op dat zij een familieleven heeft met haar zus, met wie zij samenwoont en een gemeenschappelijk huishouden heeft, waarin zij het huishouden regelt zodat haar zus zich kan concentreren op haar studies.

Het EHRM beperkt het begrip 'gezinsleven' in beginsel tot het kerngezin en gaat na of er een voldoende 'graad' van gezinsleven kan worden vastgesteld. In de zaak Samsonnikov v. Estonia bevestigde het EHRM op algemene wijze dat het begrip "*gezinsleven*" geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden. Derhalve dient de Raad om te beoordelen of er *in casu* sprake is van een gezinsleven, na te gaan of de banden tussen de verzoekster en haar zus dermate hecht zijn en dat er een dermate graad van afhankelijkheid is tussen hen dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM zich opdringt.

De verzoekster toont dergelijke bijzondere afhankelijkheid niet aan. Het regelen van het huishouden terwijl haar zus zou studeren houdt geen bijzondere afhankelijkheid in waardoor de toepassing van artikel 8 van het EVRM zich opdringt. Het samenwonen is eerder recent, nu uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekster sedert 2004 in het Rijk verblijft en haar zus in 2012 toekwam, en bovendien beslist op het ogenblik dat de verzoekster wist dat zij illegaal in het land verbleef.

Bijgevolg toont de verzoekster het bestaan van een beschermenswaardig gezins- of familieleven met haar zus in de zin van artikel 8 van het EVRM niet aan.

Tevens reikt de verzoekster elementen aan die wijzen op het bestaan van een privéleven in België. Zij meent dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris haar langdurige periode in België, het gegeven dat zij het land niet meer heeft verlaten, het gegeven dat zij reeds meer dan drie jaar samenwoont met haar zus en dat haar sociaal leven zich voornamelijk in België afspeelt, in rekening heeft gebracht. Uit de synthesesnota nr. 5704732 van 22 juni 2015, die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt evenwel dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris met betrekking tot het gezins- en familieleven van de verzoekster heeft overwogen dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming vallen van artikel 8 van het EVRM. Dit ligt in de lijn van de vaste rechtspraak van de Raad van State waaruit blijkt dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 van het EVRM (cf. RvS 27 juni 2007, nr. 172.824, RvS 14 november 2005, nr. 151.290, RvS 15 februari 2005, nr. 140.615, RvS 23 januari 2002, nr. 102.840). Te dezen toont de verzoekster niet aan dat de door haar opgebouwde contacten in België een zodanige intensiteit hebben dat een verbreking van deze contacten als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten beschouwd worden, nu uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat zij in het Rijk verblijft sedert 2004 en haar zus toekwam in 2012 en het regelen van het huishouden terwijl haar zus zou studeren geen bijzondere afhankelijkheid inhoudt waardoor de toepassing van artikel 8 van het EVRM zich opdringt. Voorts wordt erop gewezen dat het privéleven van de verzoekster zich heeft

ontwikkeld in een tijd waarin zij zich ervan bewust was dat haar verblijfsstatus er toe leidt dat het voortbestaan van het privéleven in het gastland vanaf het begin precair is. Wanneer dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, § 70). In het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk oordeelde het EHRM reeds, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM, 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk). *In casu* toont de verzoekster geen voldoende intense sociale of andere contacten aan die zij op het Belgisch grondgebied zou hebben om te besluiten tot een schending van het recht op een privéleven zoals vervat in artikel 8 van het EVRM. Ten overvloede kan er nog op worden gewezen dat de verzoekster evenmin aannemelijk maakt dat zij haar privéleven niet zou kunnen verderzetten in haar land van herkomst.

Het weze herhaald dat het betoog van de verzoekster waarbij zij ingaat op de motieven van de beslissing van 26 maart 2015 waarbij haar aanvraag van 20 januari 2015 om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, *in casu* niet dienstig is, nu de thans bestreden beslissing het bevel om het grondgebied te verlaten van 23 juni 2015 betreft en bovendien het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing door de Raad bij arrest nr. 169 060 van 3 juni 2016 verworpen werd.

Ten slotte wordt er op gewezen dat artikel 8 van het EVRM op zich geen bijzondere motiveringsplicht inhoudt (cf. RvS 3 december 2015, nr. 233.125; RvS 2 december 2015, nrs. 11.639 (c) en 11.647(c)) en dat deze verdragsbepaling ook niet voorziet dat uit de motieven van een bestuurlijke beslissing moet blijken dat een evenredigheidsafweging werd doorgevoerd (RvS 21 november 2003, nr. 125.588).

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

4.1.3.3.2. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Zoals *supra*, onder punt 4.1.3.2., reeds aangegeven, omvat deze bepaling geen uitdrukkelijke motiveringsplicht. Bovendien blijkt uit de synthesesnota nr. 5704732 van 22 juni 2015, die zich in het administratief dossier bevindt, dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris met betrekking tot het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven van de verzoekster en haar gezondheidstoestand heeft overwogen dat de verzoekster tijdens haar asielprocedure verklaarde een kind te hebben, doch niet wist waar het verbleef en dat uit nazicht van het administratief dossier niet blijkt dat zij in België schoolgaande kinderen heeft, dat zij niet bewijst dat nog andere gezinsleden in België verblijven, dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming vallen van artikel 8 van het EVRM en dat uit het advies van de arts-adviseur van 19 juni 2015 geen contra-indicatie tot reizen blijkt.

Noch met betrekking tot het hoger belang van haar kind, noch met betrekking tot haar gezins- en familieleven, haalt de verzoekster concrete gegevens aan waarmee geen rekening zou zijn gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.1.3.3.3. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 8 van het EVRM, kan niet worden aangenomen.

4.1.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

4.1.3.5. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten binnen 0 dagen na de kennisgeving heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en de verzoekster toont niet aan dat hij hierbij op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

4.1.3.6. Het eerste en het tweede middel zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

4.2.1. In een derde middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“1. In casu werd aan verzoekster een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (stuk 1) nadat zij op 21 mei 2015 een medische regularisatieaanvraag had ingediend met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Door de ambtenaar-adviseur werd een advies gegeven op 19 juni 2015, waarna de verwerende partij een beslissing nam op 22 juni 2015 om de aanvraag van verzoekster ongegrond te verklaren.

Door de verzoekende partij werd een beroep ingediend tot schorsing en nietigverklaring van deze beslissing.

Indien deze vordering wordt toegekend, heeft dit zijn onmiddellijke weerslag op de bestreden beslissing aangezien deze werd opgelegd nadat de medische regularisatieaanvraag als ongegrond werd beschouwd. Beide zaken kunnen niet los van elkaar worden beschouwd, hetgeen impliceert dat de bestreden beslissing moet worden vernietigd.”

4.2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“Verzoekster voert in een derde middel de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 EVRM.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster zich beperkt tot een verwijzing naar de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring dat zij bij de Raad heeft ingediend tegen de beslissing d.d. 22 juni 2015 door middel waarvan haar aanvraag 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard (rolnummer: 176.311) en tot het betoog dat de thans bestreden beslissing vernietigd dient te worden als de ongegrondheidsbeslissing wordt vernietigd.

Verzoekster laat evenwel na op een duidelijke wijze te omschrijven hoe de thans bestreden beslissing de door haar aangehaalde bepalingen schendt, zodat het derde middel onontvankelijk is.

Louter ten overvloede en gelet op het feit dat de ongegrondheidsbeslissing d.d. 22 juni 2015 geenszins de in het kader van het annulatieberoep met rolnummer 176.311 aangehaalde bepalingen schendt, dient de thans bestreden beslissing evenmin te worden vernietigd.

Het derde middel is onontvankelijk, minstens geheel niet ernstig.”

4.2.3. De verzoekster laat gelden dat tot de thans bestreden beslissing werd besloten nadat haar aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd bevonden (zie *supra*, punt 1.10.) en dat zij tegen deze beslissing een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring heeft ingediend, zodat wanneer deze beslissing wordt vernietigd, dit zijn weerslag heeft op de thans bestreden beslissing. Gelet op het arrest nr. 169 061 van 3 juni 2016, waarbij de Raad het beroep tot nietigverklaring van de beslissing van 22 juni 2015 waarbij de aanvraag van de verzoekster van 21 mei 2015 om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard verwerpt, kan de verzoekster niet worden gevolgd in haar redenering.

Een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

4.3.1. In een vierde middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 62 en 74/14, § 3, van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“1. Aan de verzoekende partij werd een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten gegeven met geen enkele termijn om hieraan vrijwillig gevolg te geven.

In toepassing van artikel 74/14, § 1 Vreemdelingenwet bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Artikel 74/14, §1 Vreemdelingenwet stelt letterlijk: “De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten”.

De termijn van dertig dagen vormt derhalve de regel.

Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet voorziet in een aantal restrictieve gevallen waarin afgeweken kan worden van deze termijn (1° - 6°). Het behoort met andere woorden tot de discretionaire bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken om af te wijken van de termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet stelt daarom letterlijk: “Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1”.

In casu wordt door de bevoegde overheid verwezen naar artikel 74/14, §3, 4° Vreemdelingenwet. Indien een vreemdeling zich derhalve zou bevinden in een situatie zoals voorzien in artikel 74/14, §3, 4° Vreemdelingenwet, kan de Dienst Vreemdelingenzaken afwijken van de algemene regel dat een termijn van dertig dagen wordt gegeven om het grondgebied te verlaten.

Indien de bevoegde zou beslissen deze wetsbepaling toe te passen (hetgeen een discretionaire bevoegdheid is), staat zij voor een tweede keuze. De termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten dient, conform artikel 74/14, §3, 4° in fine Vreemdelingenwet, te worden vastgesteld op een termijn van minder dan zeven dagen, dan wel geen enkele termijn:

“In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

De discretionaire bevoegdheid van de bevoegde overheid is bijgevolg tweeledig:

- Men kan toepassing maken van artikel 74/14, §3, 4° Vreemdelingenwet;*
- En, zo ja, kan men een termijn van minder dan zeven dagen, dan wel geen enkele termijn bepalen.*

De bevoegde overheid kan derhalve tweemaal een keuze maken.

2. Deze bepalingen samen te worden gelezen met artikel 62 Vreemdelingenwet en de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de

beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.

Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

In de bestreden beslissing wordt er door de bevoegde overheid beslist een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven zonder enige termijnbepaling.

Bij het opleggen van deze beslissing door de bevoegde overheid geldt er een nog uitgebreidere motiveringsplicht, conform de criteria in de rechtspraak van de Raad van State, aangezien:

- De bevoegde overheid een grote beleidsvrijheid heeft om zowel te bepalen of toepassing worden gemaakt van artikel 74/14, §3, 4° Vreemdelingenwet en vervolgens de termijn hiertoe te bepalen;
 - En de bevoegde overheid kiest in deze voor de meest ingrijpende maatregel, met name de beslissing tot het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten zonder enige termijn.
- (zie: I. OPDEBEECK, Bestuursrecht, Antwerpen, Universitas, 2014, 190).

3. De bevoegde overheid heeft in casu geopteerd voor zowel de toepassing van artikel 74/14, §3, 4° Vreemdelingenwet als voor de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten.

Tweemaal neemt men de voor de verzoekende partij meest ingrijpende maatregel.

De bevoegde overheid is hierom gehouden haar keuzes, op basis van haar discretionaire bevoegdheid, uitdrukkelijk en afdoende te motiveren.

Elke motivering ontbreekt echter.

Waarom heeft de bevoegde overheid in casu toepassing gemaakt van artikel 74/14, §3, 4° Vreemdelingenwet?

De vaststelling dat niet eerder aan een bevel om het grondgebied te verlaten gevolgd werd gegeven, impliceert namelijk niet dat de toepassing van dit wetsartikel als een automatisme moet worden aanzien, temeer omdat de bevoegde overheid over een discretionaire en geen gebonden bevoegdheid beschikt.

Bovendien blijkt evenmin waarom in casu werd geopteerd voor het opleggen van geen enkele termijn (de tweede keuze), terwijl de bevoegde overheid evenzeer kon opteren voor een termijn van minder dan zeven dagen op te leggen. Ook hierover ontbreekt elke motivering.

De afdoende formele motivering moet nochtans de rechtsbescherming van de betrokkene garanderen.

Er werd niet voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De bestreden beslissing schendt hierdoor artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.”

4.3.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“Verzoekster voert in een vierde middel de schending aan van artikel 74/14, §3 van de Vreemdelingenwet, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 1 tot en met 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de determinerende juridische en feitelijke motieven waarop de beslissing om geen termijn toe te kennen om het grondgebied te verlaten, op eenvoudige

wijze in de thans bestreden beslissing kunnen worden gelezen. Er wordt met verwijzing naar artikel 74/14, §3, 4° van de Vreemdelingenwet aangegeven dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 8 maart 2013, ter kennis gebracht op 19 maart 2013.

Verzoekster beperkt zich tot een louter theoretisch betoog doch laat na aan te tonen dat voormelde overweging kennelijk foutief of onredelijk zou zijn, noch dat die overweging niet zou volstaan om toepassing te maken van artikel 74/14, §3, 4° van de Vreemdelingenwet.

Het vierde middel is niet ernstig.”

4.3.3.1. Wat de aangevoerde schending van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen betreft, kan worden verwezen naar wat *supra*, onder punt 4.1.3.1., reeds werd uiteengezet.

4.3.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1°, en 74/14, § 3, 4°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekster bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten omdat zij “niet in het bezit (is) van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum” en dat de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen wordt verminderd omdat zij “geen gevolg (heeft) gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 08.03.2013, haar betekend op 19.03.2013”.

Artikel 74/14, § 3, van de Vreemdelingenwet, luidt als volgt:

“Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

(...)

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;

(...)

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

De verzoekster voert aan dat *in casu* de verwerende partij nalaat om aan te geven waarom zij geen termijn heeft gekregen om het grondgebied te verlaten. Zij stipt aan dat uit de bestreden beslissing niet blijkt waarom het feit dat zij onder de toepassing van de derde paragraaf van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet valt, hoeft te betekenen dat haar de kortst mogelijke termijn van 0 dagen wordt toegekend.

In casu blijkt evenwel niet welk actueel belang de verzoekster bij dit middel heeft. Het belang dient immers niet alleen te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift doch het dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak. De verzoekster kan conform artikel 74/14, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet hoogstens een termijn van dertig dagen verkrijgen om uitvoering te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, welke thans reeds geruime tijd is overschreden. Er blijkt niet dat de verzoekster gedurende deze termijn op gedwongen wijze van het grondgebied werd verwijderd, zodat niet kan worden vastgesteld dat zij thans nog enig belang heeft bij haar grief dat niet gemotiveerd wordt waarom een termijn van 0 dagen voor vrijwillige uitvoering werd toegekend.

Ten overvloede kan er op worden gewezen dat de keuzemogelijkheden die de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris heeft niet ontzettend groot zijn, dermate dat de gemachtigde wel gehouden is om afdoende te motiveren, doch dat deze motiveringsvereiste niet uitermate streng kan worden

opgevat. Te dezen heeft de gemachtigde in rechte en in feite gemotiveerd waarom hij in huidig geval meent van de termijn van dertig dagen te kunnen afwijken. Hij heeft verwezen naar de toepasselijke wetsbepaling, met name artikel 74/14, § 3, 4°, van de Vreemdelingenwet, en hij heeft in de bestreden beslissing bijkomend gemotiveerd dat de verzoekster *“geen gevolg (heeft) gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 08.03.2013, haar betekend op 19.03.2013”*. Aldus heeft de gemachtigde in een bijkomende motivering voorzien waarom hij van zijn mogelijkheid om af te zien van de termijn van dertig dagen heeft gebruik gemaakt en heeft voorzien in een termijn van 0 dagen.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 62 en 74/14, § 3, van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.3.3.3. Het vierde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juni tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN